

Po jabolka!

Jabolka, to dobro vémo,
Sladka so kot sama strd,
In zatò pa tudi grémo
Klatit jih na sadni vrt.

Glej, kakó se nam vabeče
Smejejo nizdolu z vej!
Vsako zrèlo, vsako rdeče —
Kdo se loti jih najprej?

Dobro si poméril Jožek,
Jedno vže leží na tléh;
Je-li, évrst bo to založek?
To se vidi ti v očéh.

Skrbno jih dekleta bodo
V koške devala tedáj —
Prav nobenej ni na škodo,
Ako nam pomaga káj!

Le po njih dečaki évrsti,
Vsak jih klati, dokler vsà
Kar jih góri je, po vrsti
Ne padajo na tlà!

Pa naj le še kdo nas vpraša,
Kdaj nam je najlepši čas!
Četa brž pové mu naša:
„Jabolk čas, ta je za nas!“

—k.

Odpuščenje.

Mirko je razžalil Svetka;
Malo to je razžalenje —
Svetku zdí se preveliko,
Misliti na odpuščenje. —

Tóda Mirko ne miruje,
Neprestáno prosí njega:
„Dáj, odpusti, kar sem storil,
Saj ti nisem mislil zlega!

Védno bila sva si dobra
In zvestò sva se ljubila;
Bódiva odslèj si zopet:
Sòdba tvoja bodi — mila!“ ...

A zamán so prošnje take:
Svétkovo sréé je trdo;
Mati večkrat ga opómne:
„Pusti to početje grdo!“ —